

RESSÒ DE LA PARAULA

Quaresma, camí de reconciliació (I)

Un any més emprenem el camí apassionant de la Quaresma. «Apassionant» perquè és el camí en el qual tota foscor es transforma en llum, tot sofriment en vida, tot soledat en amor.

Hom pot restar indiferent davant la crida que ens arriba des de la Quaresma. Un altre pot fer cas i disposar-se a complir només formalment tot el que l'Església mana per aquest temps. Però un altre, potser, afronta el repte de respondre sincerament a aquesta crida a fer el camí quaresmal.

Sembla oportú que vegem la Quaresma com un camí de reconciliació. «Reconciliació» en sentit ampli, en referència a un mateix, a la relació amb Déu, amb els altres, amb el món. Convé aprofundir en l'experiència de reconciliació a partir de la constatació d'una realitat que ens fa mal: les nombroses ruptures, distanciaments, alienacions, disputes, ruptures que semblen omplir tots els àmbits de la vida. És oportú fer-ho perquè la reconciliació és una de les dimensions més importants del que anomenem «salvació», l'obra que Jesucrist va realitzar en el món; per a alguns és sinònim d'«alliberament», «perdó», «justificació», etc.

Fa bastants anys un autor italià, Alessandro Pronzato, va escriure un llibre titulat justament *L'home reconciliat*. Hi volia respondre a la demanda que li van fer molts laics, que coneixien els seus escrits adreçats a religiosos, sacerdots i persones consagrades, i li reclamaven paraules que es referissin a «la gent més normal», no especialistes, la gent en situació de vida totalment quotidiana. El resultat també avui és il·luminador.

Portats per l'ànsia de reconciliació veiem que el primer pas quaresmal és adonar-se de «l'enemistat que potser manté cadascú amb si mateix».

Això és una realitat, encara que molts no ho veïen. Alguns sembla (com diem en broma) que «estan encantats d'haver-se conegut», perquè estan absolutament satisfets de si mateixos. Tant que tota responsabilitat del mal que hi ha i pateixen ells mateixos recau en els altres, en la societat, les estructures, l'ambient, els que manen, el veï... Si ell manés tot se solucionaria. Una falsa seguretat que es disfressa de personalitat ferma, de maduresa, de poder, de valentia, etc. És un autoengany, que la vida mateixa sol desemmarcar. Però bé podria aquesta actitud caracteritzar tota una generació, orgullosa del que sap i pot fer.

Uns altres viuen en la bombolla del benestar, que impedeix veure-hi més enllà de l'aparença.

El cas és que el camí quaresmal ens crida justament a establir una certa distància i veure'ns sols envoltats de silenci. Dedicar un temps a veure'ns (reconèixer-nos) nus, sense ornaments ni embuts, despullats de tota «dignitat», sense dependre de la mirada aliena, sense rebre cap afalac de ningú, ni exercir cap poder sobre algú, sense res a fer més que trobar-nos amb el nostre ser personal més veritable.

Llavors, quan no hi ha la possibilitat de dissimular, quan arribem a ser transparents a nosaltres mateixos, el més probable és que «no ens agradem tant». Més aviat passarà que ocupen el primer pla de la nostra mirada els propis

defectes i errors. I potser eixim d'aquest tràngol tan molest amb el subterfugi de «m'han fet així», o bé «soc un desastre, no valc per a res», o fins i tot l'abandó del desert i el retorn a la vida que enganya. (¿No és aquesta la causa de la por al silenci i a la soledat?)

Solament adonar-se de la paraula de Déu, que ens diu alhora «aquest ets tu, però segueixo cridant-te a travessar el desert amb mi», permetrà fer el primer pas cap a la reconciliació amb nosaltres mateixos.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El Convidat

Una de les experiències que agraden molt als infants és convidar els seus amics a casa per jugar amb les seves joguines, per conèixer els seus animalets de companyia i, sobretot, per participar en la seva festa d'aniversari. I és que tenir el goig de compartir amb l'amic aquell mateix espai íntim teu és un dels millors regals que ens fem. Després ve el retorn, la convidada a l'inrevés. Fer la mateixa descoberta de la casa de l'altre.

En aquest intercanvi hi ha el secret que els cristians tenim molt ben guardat i que molt sovint no revelem. Quants cristians han marxat d'aquest món sen-

se haver fet saber als que els coneixien que en moltes ocasions havien tingut a casa seva el Convidat. Aquell gest senzill, gairebé ridícul, de posar-se en una filera i avançar fins a davant de tot, i quan et toca, acceptar el regal que se t'ofereix, per a tu i només per a tu. Un petit tros de pa, amb tan sols una breu paraula de resposta «Amén».

Sí que abans has reconegut que potser casa teva no està prou ordenada i neta com perquè hi vingui un convidat,

però traspasat aquest moment, tant se val. El Convidat no es fa enrere i entra dins teu. La rebuda de Jesús, en el sagrament de l'Eucaristia, culmina l'anhel del creient. No només he conegut el meu Déu, sinó que aquest Déu s'ha dignat venir a casa meva.

Si fóssim nens, aquesta vinguda seria perquè Déu jugui amb les meves joguines, perquè Déu conegui els meus animalets de companyia i perquè Déu sigui un dels invitats a la festa del meu

aniversari. Un cop hem rebut Déu ja podeu endevinar què ha de passar després: la convidada a l'inrevés.

A l'amic no hi ha res que li agradi tant com retornar la invitació. No necessitem haver de creure massa per entendre que si tu has convidat Déu a casa teva, Ell et voldrà convidar a casa seva. Per si encara dubteu feu memòria de les paraules del Mestre i Senyor: «Vull que estigueu amb mi perquè veieu la meva glòria». Anar a conèixer Déu i poder jugar amb les seves joguines és la nostra esperança. No serà pas massa diferent que haver estat convidat a la casa de l'amic.

Mn. Valentí Alonso i Roig

ECO DE LA PALABRA

Cuaresma, camino de reconciliación (I)

Un año más emprendemos el camino apasionante de la Cuaresma. «Apasionante» porque es el camino en el que toda oscuridad se transforma en luz, todo sufrimiento en vida, toda soledad en amor.

Uno puede quedar indiferente ante la llamada que nos llega desde la Cuaresma. Otro puede hacer caso y disponerse a cumplir solo formalmente todo lo que la Iglesia manda para este tiempo. Pero otro, quizá, afronte el reto de responder sinceramente a esa llamada a andar el camino cuaresmal.

Se ve oportuno que veamos la Cuaresma como un camino de reconciliación. «Reconciliación» en sentido amplio, en referencia a uno mismo, a la relación con Dios, con los otros, con el mundo. Conviene profundizar en la experiencia de reconciliación a partir de la constatación de una realidad que nos duele: las numerosas rupturas, distanciamientos, enajenaciones, disputas, rupturas que parecen llenar todos los ámbitos de la vida. Es oportuno hacerlo porque la reconciliación es una de las dimensiones más importantes de lo que llamamos «salvación», la obra que Jesucristo realizó en el mundo; para algunos es sinónimo de «liberación», «perdón», «justificación», etc.

Hace bastantes años un autor italiano, Alessandro Pronzato, escribió un libro titulado justamente *El hombre reconciliado*. Con él quería responder a la demanda que le hicieron muchos laicos, que conocían sus escritos dirigidos a religiosos, sacerdotes y personas consagradas y le reclamaban palabras que se refirieran a «la gente más normal», no especialistas, la gente en situación de vida totalmente cotidiana. El resultado también hoy es iluminador.

Llevados por el ansia de reconciliación vemos que el primer paso cuaresmal es darse cuenta de «la enemistad que quizá mantiene cada uno consigo mismo».

Esto es una realidad, aunque muchos no lo vean. Algunos parece (como solemos decir en broma) que «están encantados de haberse conocido», porque están absolutamente satisfechos de sí mismos. Tanto que toda responsabilidad del mal que hay y padecen ellos mismos recae en los otros, en la sociedad, las estructuras, el ambiente, los que mandan, el vecino... Si él mandara todo se solucionaría. Una falsa seguridad que se disfraza de personalidad firme, de madurez, de poder, de valentía, etc. Es un auto-engaño, que la vida misma suele desenmascarar. Pero bien podría esta actitud caracterizar a toda una generación, orgullosa de lo que sabe y puede hacer.

Otros viven en la burbuja del bienestar, que impide ver más allá de la apariencia.

El caso es que el camino cuaresmal nos llama justamente a establecer cierta distancia y vernos solos rodeados de silencio. Dedicar un tiempo a vernos (reconocernos) desnudos, sin adornos ni tapujos, despojados de toda «dignidad», sin depender de la mirada ajena, sin recibir ningún halago de nadie, ni ejercer ningún poder sobre alguien, sin nada que hacer más que encontramos con nuestro ser personal más verdadero.

Entonces, cuando no existe la posibilidad de disimular, cuando llegamos a ser transparentes a nosotros mismos, lo más probable es que «no nos gustemos tanto». Más bien ocurrirá que ocupen el primer plano de nuestra mirada los propios defectos y errores. Y quizá salgamos de ese trance tan molesto con el subterfugio de «me han hecho así», o bien «soy un desastre, no valgo para nada», o incluso el abandono del desierto y la vuelta a la vida que engaña. (¿No es esta la causa del miedo al silencio y a la soledad?).

Solo percatarse de la palabra de Dios, que nos dice al mismo tiempo, «ése eres tú, pero sigo llamándote a atravesar el desierto conmigo», permitirá dar el primer paso hacia la reconciliación con nosotros mismos.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

La Direcció General d'Afers Religiosos presenta el document *Tradicions religioses i equitat de gènere*

El Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa ha publicat el seu 7è document, *Tradicions religioses i equitat de gènere*, un document que analitza d'una banda, el rol que les tradicions religioses han jugat en la construcció de la societat patriarcal així com el paper actiu i poc conegut que les dones han tingut en la construcció de l'àmbit sagrat al llarg de la història. Des del nostre bisbat ens hi vam fer presents.

Durant l'acte celebrat el 28 de gener passat al Palau de la Generalitat, la vicepresidenta del Govern, Laura Vilagrà, va destacar «les valuoses aportacions i reflexions» del Consell Assessor i va posar en valor algunes de les característiques que emanen del sentiment religiós de Catalunya com són «la diversitat i la tolerància». Així mateix, va fer una crida a les confessions religioses del nostre país a «obrir-se cap al conjunt de la societat catalana i a respectar escrupolosament els drets humans» perquè «només amb l'entesa, el diàleg i la col·laboració mútua podem construir un país millor per a tothom».

A través de diversos annexos, el document ens apropa a les hermenèutiques de diferents tradicions religioses en clau de gènere, analitza el sorgiment dels moviments

ecofeministes i la seva vinculació amb l'espiritualitat i proposa una guia de bones pràctiques per aconseguir l'equitat de gènere.

Al seu torn, Francesc Torralba, president del Consell Assessor, va palesar la pluralitat de perspectives que conflueixen en el consell i el treball de consens i síntesi que suposa pronunciar-se a través dels documents que publica. Se-

gons Torralba «és un treball escrit per moltes mans, però que s'ha fet amb paciència, voluntat col·laborativa, professionalitat i de manera altruista».

Durant l'acte, el director general d'Afers Religiosos, Carles Armengol, va reconèixer el valor de les aportacions del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa a través dels seus documents, sempre ponderats, madurats i oportuns que han contribuït a marcar l'agenda de la gestió del fet religiós a Catalunya.

Aquest document forma part d'una col·lecció de documents sobre matèries que afecten l'àmbit religiós i la seva expressió en la vida pública amb l'objectiu de fer recomanacions i donar pautes d'actuació al Govern, però, també a la resta d'institucions públiques, confessions religioses i al conjunt de la ciutadania.

Els diaques de la nostra diòcesi participen de la Festivitat de Sant Fructuós, Auguri i Eulogi

El dissabte, 20 de gener passat, es va celebrar la Festivitat de Sant Fructuós, Auguri i Eulogi al Seminari Conciliar de Barcelona.

Després de les paraules de salutació del rector del Seminari, Mn. Salvador Bacardit, van projectar un vídeo amb imatges antigues de com era abans totes les dependències de la Setmana Tràgica i de la Guerra Civil. Tal com ens explica el diaca, Mn. Miquel Àngel Jiménez, «fou interessant perquè es va veure l'evolució de l'edifici i les diferents etapes de la construcció».

Seguidament, es va poder visitar una de les torres, les terrasses i el museu de geologia del Seminari.

Un cop acabada la visita, es va celebrar l'Eucaristia presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella; el de Quebec, i els bisbes auxiliars de Barcelona, amb tots els diaques presents.

La jornada es va cloure amb un dinar de germanor amb les famílies i acompanyants al mateix Seminari. El menjador l'ocupaven un centenar de persones.

Aquesta trobada va servir per reforçar i posar en comú les diverses experiències del diaconat.

Programa de gestió econòmica molt més àgil per a les parròquies

El dissabte 27 de gener passat, l'Administració Econòmica del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat va convocar els responsables de la comptabilitat de les parròquies de la nostra diòcesi, a la Casa de l'Església. Va ser la primera jornada de treball per a la implantació del programa de gestió a les parròquies (ERP GIID).

Van assistir-hi més d'una cinquantena de persones que són els responsables d'una setantena de parròquies del nostre bisbat. El responsable de la

implantació del nou sistema de comptabilitat a les parròquies, el Sr. Jordi Pau, va explicar el funcionament del programa, tot i que, tal com es va comentar el 27 de gener, la implantació s'allargarà durant aquest primer trimestre i tot l'exercici comptable.

L'ERP GIID és un software desenvolupat per la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) per a la gestió integral de les diòcesis, orientat a l'optimització dels processos i el subministrament de la informació d'una forma més fàcil i ràpida.

El gran avantatge és que està pensat, creat i desenvolupat, des de la gestió de les diòcesis i les parròquies. Actualment està implantat en més del 70 per cent de les diòcesis de tot l'Estat. El flux d'informació entre parròquies i bisbat resulta més eficient. Tot i que inicialment es va crear per a la comptabilitat, actualment s'han fet millores perquè pugui abastar altres àmbits de la gestió diocesana.

A la nostra diòcesi, la implantació s'ha fet en dues fases. La primera, des de l'any 2020, fa referència a la gestió del bisbat i, aquesta segona, a les parròquies, la qual s'assolirà durant l'exercici de 2024.

Des de l'Administració Econòmica del bisbat agraeixen la bona feina que fan els equips d'economia de les nostres parròquies i el suport que ofereixen als nostres rectors, pel que fa al desenvolupament de la seva tasca.

Es presenta el Catecisme per a adults: «Busqueu el Senyor»

El 6 i 8 de febrer passat, van tenir lloc, a Màlaga, les Jornades de Delegats i Responsables de Catequesi i Catecumenat de la Conferència Episcopal Espanyola, de la qual la nostra diòcesi en forma part.

A les Jornades de Delegats de Catequesi, un dels aspectes més remarcables, a banda de la formació que hi trobem, és la comunicació i intercanvi d'experiències entre els responsables de les diferents diòcesis de l'Estat espanyol.

Tal com ens explica la delegada de Catequesi de la nostra diòcesi, la Isabel Campmany, «la diferència i peculiaritat de cada diòcesi enriqueix el

coneixement i proporciona eines per afrontar els reptes que ens proposa la societat actual».

La convocatòria d'enguany s'ha centrat, principalment, en la presentació del nou catecisme per a adults.

Aquesta novetat respon a una de les característiques de l'Església del segle XXI. La delegada de Catequesi del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, constata que l'evangelització, fins ara, es realitzava de forma natural en el si de les famílies i, ara, ens trobem amb una generació de la qual el missatge de l'Evangelí és completament nou.

«Aquest fet, que en principi podria resultar un inconvenient, pot esdeve-

nir un gran avantatge. L'Evangelí sempre és nou, sempre ens interpel·la i ens condueix a repensar allò que ja tenim com sabut, i aquestes noves generacions, quan s'hi acosten, ho viuen com un missatge trencador i nou de debò», ha apuntat Campmany.

El nou Catecisme per a adults és una eina que ens proporciona les línies mestres sobre les quals podem treballar en l'evangelització. Aquests eixos, sempre, han de ser des del contacte directe i personal, amb el testimoni d'una vida cristiana fonamentada en el Senyor i des d'un afecte sincer envers la persona que pel mitjà que sigui, Jesús ja ha cridat a seguir-lo.

«Hem de tenir present que, Jesús, va cridar els deixebles d'un a un, cercant-los al lloc on es trobaven per conduir-los suaument i amb l'autoritat que li donava el Pare envers el camí de la veritable Vida. Preguem de cor perquè aquest nou instrument esdevingui una eina útil per als catequistes i agents de pastoral, tant laics com clergues, per a comunicar la Bona Nova a la nostra diòcesi», tal com explica la nostra delegada de Catequesi.

AGENDA

Dimecres de Cendra. El dimecres 14 de febrer, a les 20 h, el bisbe Agustí presidirà la celebració del Dimecres de Cendra a la Catedral de Sant Llorenç (Plaça de la Vila 2, Sant Feliu de Llobregat).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Jm 1,1-11 / Sl 118 / Mc 8,11-13]. Sant Feliu de Llobregat: ■ Santa Eulàlia (patrona de la ciutat de Barcelona), vg. i mr. Sant Gaudenc o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda; beat Josep Olalla Valdès, rel.

13. ■ Dimarts [Jm 1,12-18 / Sl 93 / Mc 8,14-21]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina de Spoleto, vg. agustina.

14. ■ Dimecres de Cendra (lit. hores: 4a setm.) [Jl 2,12-18 / Sl 50 /

2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (s. IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25]. Sants Faustí i Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ Divendres [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15] Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià.

17. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32] Sant Aleix de Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fundador dels Servents de Maria o Servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ Diumenge vinent, I de Quaresma (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Gn 9,8-15 / Sl 24 / 1Per 3,18-22 / Mc 1,12-15]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg. vident de Lourdes; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i màrtir.

Diurne VI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist»

Curació del leprós (2009), de Marko Rupnik. Cripta del santuari de Sant Pius de Pietrelcina (Itàlia)

Segurament la lepra queda lluny de les nostres preocupacions actuals però, en temps de Jesús era un fet habitual. És important abans que tot adonar-nos de la duresa que suposava aquesta malaltia en aquell temps. A més de ser inguarible hi ha l'aspecte desagradable que produeix en el malalt. En segon lloc, com totes les malalties es veia com un càstig de Déu: és a dir el malalt havia de pensar que la seva vida no era agradable a Déu perquè el castigava amb la lepra. Però encara hi havia un tercer aspecte: el leprós havia de viure lluny de la família, dels amics, del temple, de qualsevol relació que no fos amb altres leprosos. Si pensem que quan estem malalts ens agrada tenir la companyia d'algué proper a nosaltres ens adonarem de la gravetat de la lepra i del que suposava la seva guarició. Realment es pot dir que el malalt tornava de mort a vida; podia portar una vida plenament humana i social; tornar al temple. Per això no és d'estranyar que, un cop curat i malgrat que *Jesús el va fer marxar després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú... ell així que se n'anà començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu*. Ens podem imaginar la immensa alegria que sentiria: no pot callar la seva joia profunda. La primera lectura recorda aquest aïllament dels leprosos: *Els qui pateixen el mal de la lepra... han de cridar: «Impur, impur!». Han de viure sols, fora del campament*. Probablement hi havia la por que es pogués encomanar a altres persones. Jesús, doncs, vol la plena integració de tothom en la vida de cada dia, no vol cap marginació. Pau ens recomana: *Quan mengeu o begueu feu-ho tot a glòria de Déu. No sigueu mai ocasió d'escàndol ni per als jueus, ni per al grecs, ni per a l'Església de Déu...; en tot procuro adaptar-me a tots i no busco allò que em convé a mi sinó allò que convé als altres*. I ens diu: *Seguiu el meu exemple com jo segueixo el de Crist*. Alliberar els altres de tota mena de mal, no escandalitzar, buscar el bé de tothom, no marginar ningú. No ens cal fer res més.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Levític

(Lv 13,1-2.44-46)

El Senyor digué a Moisès i a Aharon: «Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin témer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots. Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: "Impur, impur!" Mentre el mal persisteixi són impurs, i han de viure sols, fora del campament.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *En vós he trobat el meu recer, vós em guardeu del perill.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

(1Co 10,31-11,1)

Germans, quan mengueu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu. No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com ho faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 1,40-45)

En aquell temps, es presentà a Jesús un leprós, s'agenollà i li digué, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar.» Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur.» A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat i certificar que ja era pur. Però ell, així que se n'anà, començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

▶ Lectura del libro del Levítico

(Lv 13,1-2.44-46)

El Señor dijo a Moisés y a Aarón: «Cuando alguno tenga una inflamación, una erupción o una mancha en la piel, y se le produzca una llaga como de lepra, será llevado ante el sacerdote Aarón, o ante uno de sus hijos sacerdotes. Se trata de un leproso: es impuro. El sacerdote lo declarará impuro de lepra en la cabeza. El enfermo de lepra andará con la ropa rasgada y la cabellera desgreñada, con la barba tapada y gritando: "¡Impuro, impuro!". Mientras le dura la afección, seguirá siendo impuro. Es impuro y vivirá solo y tendrá su morada fuera del campamento.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Tú eres mi refugio, me rodeas de cantos de liberación.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor no le apunta el delito / y en cuyo espíritu no hay engaño. R.

Había pecado, lo reconocí, / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor; / Aclamadlo los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,31-11,1)

Hermanos: Ya comáis, ya bebáis o hagáis lo que hagáis, hacedlo todo para gloria de Dios. No deis motivo de escándalo ni a judíos, ni a griegos, ni a la Iglesia de Dios; como yo, que procuro contentar en todo a todos, no buscando mi propia ventaja, sino la de la mayoría, para que se salven. Sed imitadores como yo lo soy de Cristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,40-45)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un leproso, suplicándole de rodillas: «Si quieres, puedes limpiarme.»

Compadecido, extendió la mano y lo tocó diciendo: «Quiero: queda limpio.»

La lepra se le quitó inmediatamente y quedó limpio. Él lo despidió, encargándole severamente: «No se lo digas a nadie; pero para que conste, ve a presentarte al sacerdote y ofrece por tu purificación lo que mandó Moisés, para que les sirva de testimonio». Pero cuando se fue, empezó a pregonar bien alto y a divulgar el hecho, de modo que Jesús ya no podía entrar abiertamente en ningún pueblo; se quedaba fuera, en lugares solitarios; y aun así acudían a él de todas partes.